

STATSKUNDSKAB

Nyhedsbrev for Dansk Selskab For Statskundskab

Nr. 1.

4. årgang

April 2001

HUSK - Årsmøde 2001 - HUSK

Politologien og Europaforskningen

22.-23. oktober 2001

Hindsgavl slot

STATSKUNDSKAB udkommer 2-3 gange årligt.

Redaktør

Roger Buch Jensen

Institut for Statskundskab

Syddansk Universitet - Odense Universitet

Campusvej 55

5230 Odense M

Tlf: 65 57 21 50

65 57 21 01

Privat 21 84 57 87

Fax: 66 19 25 77

E-post: rbj@sam.sdu.dk

Årsmøde 2001 - Politologien og Europaforskningen

Årsmødet arrangeres af Dansk Selskab for Statskundskab , men i år i samarbejde med Dansk Selskab for Europaforskning.

Sigtet med årsmødet er dels give et up-dated overblik over Europaforskningen her og nu og dels at vise hvordan EU er relevant for alle dele af politologien.

Der bliver to overbliksskabende oplæg med internationale navne, samt tre blokke om:

- 1) EU og politics;
- 2) EU og polity; og
- 3) EU og policy.

Der arbejdes i øjeblikket med programmet som udsendes senest i august måned.

Formandens beretning til generalforsamling 2000

Der har været lidt af et generationsskifte, sådan at bestyrelsen i dag består af en række yngre folk, der ikke har den store erfaring med Selskabets arbejde gennem årene. Desuden sidder der nu folk fra både Ålborg Universitet og RUC i bestyrelsen. På trods af disse omskiftelser har bestyrelsen arbejdet godt med få gode møder og en flittigt e-mail korrespondence.

Nyhedsbrevet har været vores svage punkt. Det har været for tyndt og er kommet for uregelmæssigt. Det vi vil vi forsøge at rette op på.

Medlemssituationen er uændret med 12 kollektive medlemsskaber og 148 individuelle. Vi har i bestyrelsen planlagt at udsende et brev til både relevante institutioner og færdige kandidater.

Vi vil i fremtiden overveje at lave et endagsarrangement i foråret, men den afgørende begivenhed vil fortsat være årsmødet, hvor vi sætter alle sejl til, og forsøger at finde et bredtfaavnende emne, som kan tiltrække alle slags politologer.

Vi har deltaget i det nordiske samarbejde i NOPSAs regi og fået igennem at Ålborg skal stå for den næste NOPSAs kongres i august 2002.

Der er sket ting og sager indenfor det europæiske samarbejde. Vi støtter fortsat European Consortium for Political Science Research (ECPR), som er en uafhængig, forskningsfokuseret samarbejdsorganisation, der i sær har sine medlemsinstitutter i nord-vest europa. ECPR oplever en stigende konkurrence fra Thematic Netværk (TN). TN er en EU-finansieret, undervisnings- og professionsorienteret organisation, der i sær har institutter i syd- og øst- europa som medlemmer - omend ledelsen er forankret i Frankrig og Holland. TN har fået forlænget sin EU-bevilling til 2003, og er begyndt at overlape mere og mere med ECPR. Der har været diskussioner om en sammenlægning af de to organisationer, men man er i stedet blevet enige om et samarbejde. For at holde øje med dette samarbejde blev der sidste år etableret et forum af nationale formænd for de politologiske selskaber.

Nu har TN imidlertid tænkt sig at etablere en European Political Science Network (EPSN), der vil

forsøge at monopolisere repræsentationen af politologer på europæisk plan - også på forskningssiden. Som modtræk har den tyske initiativtager til forummet af nationale formænd foreslået at der etableres en ny organisation i form af European Political Science Association (EPSA). Kritikken af ESPN går på at den påtænkte organisation ikke er autonom (men styret af EU), ikke har demokratisk legitimitet (rekrutteringen er sket ud fra interesser i uddannelses- og professionsspørgsmål), og desuden har en begrænset medlemskred.

Dansk Selskab for Statskundskab har erklæret sig enig i kritikke af ESPN, men har sammen med de andre nordiske lande samt England og til dels Frankrig været meget forbeholdne over dannelsen af en tredje europæisk politolog organisation. Vi bakker således fortsat op om ECPR, om end vi gerne ser at ECPR fornyr sig og breder sin profil ud til at omfatte spørgsmål om uddannelse og professionsudvikling.

Jacob Torfing, Formand

Årsmødet i Dansk Selskab for Statskundskab 2000 - et tilbageblik

Af Mette Sicard Filtenborg

Ph.d. stipendiat

Syddansk Universitet

Institut for Statskundskab

Tema

Politologer har til stadighed måtte sande, at virkeligheden ikke altid så let lader sig beskrive, analysere eller forklare. Den samfundsmæssige udvikling igennem de sidste årtier har ikke gjort politologernes opgave lettere. Tværtimod. Politiske processer, i alle afskygninger, på lokalt, nationalt og internationalt plan bliver i stigende grad påvirket af et komplekst samspil mellem den stigende globalisering, regionalisering og lokalisering og gængs teori til analyse af politologiens genstandsfelt er således sat under pres. Enten må teorierne forny sig, eller også må de alternativt bevise, at de (stadig) besidder tilstrækkelig forklaringskraft.

Dansk Selskab for Statskundskab tog på sit Årsmøde d. 9.-10. november 2000 udfordringen op. Med udgangspunkt i overskriften "Netværkstyring: lokalt, nationalt og internationalt" blev begreberne "netværk" og "governance" diskuteret med henblik på, at definere hvad begreberne indeholder, hvorvidt governance er noget nyt i analytisk forstand, hvilke implikationer nye referencerammer som governance har for politiske styringsprocesser på forskellige niveauer, og hvad vi egentlig kan (skal) bruge de nye begreber til. Holdningerne var mange og delte. Diskussionerne frugtbare og nuancerede.

Dag 1 bød på debat om governance og netværksstyring på det lokale og nationale niveau. Governance på det internationale plan blev diskuteret dag 2 - efter afholdelse af to Ph.d. workshops.

Ph.d. workshops

Bør man tage en Ph.d. stipendiat alvorligt eller gør man klogest i, at anlægge en mere overbærende "nå ja, de skal jo starte et sted" holdning? Årsmødet bød på to workshops hvor Ph.d. stipendiaterne præsenterede deres projekter. Fra "puzzle" til teori og metode. Det klare formål var, at bibringe tilhørerne en idé om de innovationer, i både teori og metode, som stipendiaterne menes at kunne bibringe den eksisterende forskning. Set i det perspektiv kan etablerede forskere kun anbefales at tage Ph.d. stipendiaterne alvorligt. Og det gjorde de fleste.

Seancen var ikke kun en "from all of us to all of you" erkendtlighed. Tilhørerne, oftest med langt længere branche-erfaring end stipendiaterne selv, bidrog med en yderst konstruktiv og værdifuld feedback på de præsenterede projekter.

Hvis jeg skal nærme mig en konklusion, så bød Årsmødet både på en bred introduktion til netværk og governance på lokalt, nationalt og internationalt plan, samt en detaljeret og frugtbare diskussion af relevansen af koncepternes anvendelighed og analytiske selvfølghed. Set i lyset af den stigende diskussion af eksisterende teories anvendelighed på eksisterende og nye empiriske fænomener, var temaet for Årsmødet velvalgt.

Set fra en Ph.d. stipendiats synspunkt, bød Årsmødet samtidig på enestående muligheder for netværksetablering. I ordets bogstaveligste forstand. Som forskere, eller forsker-spirer, opererer vi som autonome men dog yderst interdependente enheder. Både teori, og sund fornuft, foreskriver således dannelse af løst-koblede netværk med henblik på udveksling af ressourcer til opgradering af de fælles interesser til forfølgelse af individuelle mål.

Jeg ser frem til det næste Årsmøde i Dansk Selskab for Statskundskab.

Abstract af ph.d.-afhandling:

Mikkel Vedby Rasmussen - "A Time for Peace, The West, Civil Society and the Construction of Peace following the First World War, the Second World War and the Cold War", Institut for Statskundskab, Københavns Universitet.

How has the West made peace? The answer offered by this thesis is that the West has made peace by integration. The thesis reaches that answer by an inquiry into the Western constructions of peace following the world wars of the twentieth century: the First World War, the Second World War and the Cold War.

The First World War set the scene for the West as a character of peacemaking when a war which was to redress the balance of power turned into a struggle for a new European order. The West came into being as the United States joined France and Britain by invoking shared Enlightenment ideals of creating a democratic peace by instituting what Kant had termed “a cosmopolitan system of general political security”.

The inquiry thus sets out to describe the construction of what democratic peace theory describes as a fact. It is argued that the West would make peace with states they identified as civil societies. This construction of peace made the West pursue peace by the same means as Western governments pursued national policies.

The inquiry thus shows times for peace as moments in which the ontology and epistemology by which Western states pursued international politics manifested themselves in new ways. By analysing these moments the inquiry seeks to connect the study of international order, peace and security with sociological insights into the constitution of national politics, thus offering new insights into the connection between order and peace, security and integration, national and international society, as well as the connection between peacemaking and the conceptual development of International Relations’ theories on order, community and integration. First and foremost, however, the inquiry seeks to explore the constructions by which the West made peace in the twentieth century.

Abstract af ph.d.-afhandling:

Ali Rahigh-Aghsan - The Dynamics and Inertia of the Northern Tier Cooperation. Institut for Statskundskab, Københavns Universitet.

This dissertation has a dual aim; theoretical and an empirical. Theoretically, it attempts to redefine and develop the hegemonic stability theory as a framework for the analysis of regional cooperation and integration in the Northern Tier, this being a modest version of the theory of hegemonic stability which I choose to call *the Cooperative Regional Hegemony Theory*. It is specifically argued that first, hegemony is a necessary condition for the emergence of cooperation and integration both among states in general and in particular at the regional level. Second and even more importantly for the argument presented in this dissertation, cooperation among states does not necessarily depend on a single hegemonic leader to construct and maintain stability and to act as a stabilizer. Another possibility can be seen in the *two-tier hegemonic cooperation*, or cooperative regional hegemonic actors and thereby a hegemonic regime/institution. The theory of cooperative regional hegemony emphasizes that the regional cooperative hegemonic system can be analyzed in the way that the concepts of power resources, political will, legitimacy, and common interests are articulated. Furthermore, the Cooperative Regional Hegemony Theory therefore has to focus on: (i) horizontal power resources and common interests between cooperative regional hegemonic actors - in this case Turkey and Iran, (ii) vertical co-ordinations between cooperative regional hegemonic actors, i.e. the degree of regional hegemonic regime/institution, and (iii) overall vertical policy co-ordinations between regional hegemonic institution/regime and the so-called secondary states. In other words, the concept of common interests is the center of gravitation.

Empirically, this dissertation applies the above framework to the Northern Tier regional cooperation and integration in the context of the Economic Cooperation Organization (ECO). This study focuses on the period between the formation of the ECO in the end of the 1980s to the end of the 1999. However, it is important to note that to a certain extent my case studies relate back to the beginning of the 1980s. For instance, concerning both the political and power structures of Turkey and Iran and their

foreign policy orientations.

It is argued that Turkey and Iran are potential cooperative regional hegemonic actors within the ECO. However, neither the secular Turkey nor the Islamic Iran, as such, is able to exercise and act as a regional hegemonic actor in the Northern Tier. This is not only due to the two countries' fundamentally different policy orientations, and weak economic and military capabilities, but also because they are unable to provide public goods in terms of economic and military-security stability. Nevertheless, in spite of Turkish secular liberalism with the democratization process since the 1960s, both countries can be characterized as two relatively unstable states, most clearly exemplified by Iran's tripolar leadership crisis and Turkey's difficulties in being ruled by coalition governments and government formations. Consequently, the case study in this dissertation is structured around, on the one hand, Turkey's and Iran's accumulate power resources capabilities, overall horizontal policy co-ordination - both in terms of political will in acting as cooperative hegemonic actors and also in terms of common interest - and, on the other hand, relations between Turkey and Iran and the so-called secondary states in the context of the ECO as a possible model for regional cooperation and integration in the Northern Tier, on the other hand. In this study, the term 'secondary states' is used to refer to the following republics: Afghanistan, Azerbaijan, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Pakistan, Tajikistan, Turkmenistan, and Uzbekistan.

This discussion concludes that Turkey and Iran together meet the power resource capabilities for regional hegemony better than any other state in the Northern Tier. And in spite of fundamentally different political systems between Turkey and Iran, both countries do, to some extent, have a political will, and their foreign policy orientations are moving towards greater regional cooperation and integration in the Northern Tier. At the same time, the so-called secondary states appear - to some degree - to have taken the most important step towards vertical policy co-ordination within the ECO by intensifying their bilateral and/or multilateral cooperation.

In spite of the above argumentation, ECO membership, structural enlargement and scope of activities in the 1990s, the process of institutionalization of the Northern Tier countries has had little success. This is due to a wide range of factors, such as political Islam, i.e. Islamic fundamentalism *a la Iran* as the most significant obstacle for the process of institutionalization of the overall policy relations in the

context of the ECO, contrary to the assertion of the ECO members that ECO activities are restricted to economic and cultural fields. In fact, it was principally established for political reasons, namely Turkey's response to the ECO's approach towards an economic political union (EU) without Turkey and Iran also wishes to use the ECO as a vehicle to end its long international isolation and the ECO's institutionalization deficit in terms of the scope of activities and level of institutional authority.